

РЕШЕНИЕ

№ 3189

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1111** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. Д., гражданин на Б. и Х., родена на 14. 03. 1991 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 4, чрез адв. Б., срещу Отказ рег. № 5364р-28920 / 23. 12. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че чужденеца има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Излага съображения за нарушения на материалния закон и несъобразяване с целта на закона, както и че са спазени всички изисквания за получаването на разрешение. Сочи, че са нарушени човешките права жалбоподателката. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки. Позовава се на практика по сходен случай на АССГ. Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Б. Д., гражданин на Б. и Х., родена на 14. 03. 1991 г., е лице от български произход, което е видно от представеното по делото удостоверение от Агенцията за българите в чужбина.

На 09. 08. 2022 г. Б. Д. е подала заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като са приложени изискуемите документи.

Във връзка с извършена проверка на 13. 10. 2022 г. на декларирания от чужденеца адрес на пребиваване, е съставена докладна записка рег. № 5364р-22583 / 14. 10. 2022 г.

С Отказ рег. № 5364р-28920 / 23. 12. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца.

С жалба постъпила на 27. 01. 2023 г. в АССГ, е оспорен отказа по съдебен ред.

Във връзка с дадени указания на ответника за представяне на доказателства за датата на връчване на оспорения акт е постъпило писмо (стр. 42) от ответника, в което се сочи, че няма данни за връчването на отказа.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (предвид липсата на доказателства за връчването), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор с „ТЦМ БАУ“ ООД.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни. Изложени са и мотиви, за липсата на възможност да изпълнява трудовите си задължения, предвид факта, че чужденеца е напуснал страната.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че Б. Д. е посочила в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица], ет. 7, ап. 8, като е представила и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Ж. И. К., в качеството му на управител на „Пламя Конструкшън“ ЕООД, чрез пълномощника си С. К., че ще му осигури подслон в жилището на този адрес.

Видно обаче от докладна записка рег. № 5364р-22583 / 14. 10. 2022 г. при извършената

проверка на адрес [населено място], [улица], е установено, че чужденци не живеят там. Действително тази проверка е по повод предходни молби на други лица, кандидатстващи за постоянно пребиваване в България, но очевидно този адрес се ползва само за вписване в заявлението.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция „Миграция“ се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателката, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларираны неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларирания адрес.

Освен това, видно от представеното (стр. 53) извлечение от Агенцията по вписванията, още през 2004 г. е вписано прехвърляне, чрез продажба на недвижимо имот, представляващ апартамент в сграда в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 8, като продавача „Плам Конструкшън“ ЕООД го е продал на купувача „О. И. П.“.

При това положение, очевидно „Плам Конструкшън“ ЕООД не е собственик на посочения имот, за да може да го отдаде под наем или друг начин, съответно на този адрес да се регистрира чужденеца.

В тази връзка следва да се отбележи, че самите проверки на адреса са инициирани по повод писмо рег. № М-17715 / 12. 09. 2022 г. на ДАНС (стр. 16) за събрана информация относно осигурявани фиктивни адреси срещу заплащане на чужденци, кандидатствали за получаване на постоянно пребиваване от Ж. И. К.. Посочено е също така, че К. е пенсионер, но е собственик на няколко строителни фирми, между които и „Плам Конструкшън“ ЕООД, като подава декларации че ще осигурява адреси на пребиваване на чужди граждани, но повечето адреси са необитаеми. Изрично се сочи в писмото, че на адрес [населено място], [улица], са регистрирани 109 лица чуждестранни граждани.

В същото време, видно от справка за пътуванията на чужденеца (стр. 15) за периода 01. 01. 2020 г. – 17. 12. 2022 г. лицето има само едно влизане на територията на Република България, именно на 09. 08. 2022 г., когато е подадено заявлението и още същия ден напуска страната. В същото време, трудовия договор се сочи, че е сключен още на 08. 08. 2022 г., когато чуждата гражданка, дори не е била в България.

При това положение, няма как да изпълнява трудовите си задължения по представения трудов договор, според който се изисква ежедневно полагане на труд в рамките на 8 часа, което отново не е изпълнено.

Видно от представеното от процесуалния представител на ответника писмо от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, при осъществен контакт със собственика на „ТЦМ БАУ“ ООД – Т. Т., същият е заявил, че работниците – чужди граждани са назначени, за да получат постоянно пребиваване, като същите не са постъпвали на работа, не полагат труд и ползват неплатен отпуск.

В случая, както декларирания адрес, така и представения трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същите са фиктивни и безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Съдът намира за неоснователни доводите в писмената защита на процесуалния представител на жалбоподателя, че от страна на ДАНС нямамо възражение, за предоставянето на постоянно пребиваване, тъй като това становище не променя факта на декларираните неверни данни от чужденеца. В тази връзка е неоснователно позоваването на практика на АССГ по сходен случай, доколкото същата не е задължителна за настоящия състав.

По делото действително е представено писмо (стр. 94) от Район Л. – СО, от което е видно, че адреса в [населено място], [улица], е съществуващ, но безспорно е установено, че на този адрес не пребивават чужди граждани. Освен това, както беше посочено, още през 2004 г. точно посочения от Д. апартамент е продаден на трето лице, поради което в случая нямаме съгласие от собственика за адресно регистриране. Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес, като освен това собственика е друг. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларирания адрес.

При това положение се налага извода, че Б. Д. е декларирала неверни данни, поради което по отношение на нея са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д., гражданин на Б. и Х., родена на 14. 03. 1991 г., срещу Отказ рег. № 5364р-28920 / 23. 12. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Б. Д., гражданин на Б. и Х., родена на 14. 03. 1991 г., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: